

Az illuminátusok és Németország - 1.

2012 január 07. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Ahhoz, hogy a kamatkapitalizmus világrendszerré válhasson a nemzetközi pénzvilág el?ször Angliát vette az ellen?rzése alá a 17-ik század közepén a Cromwell vezette, de az amsterdami bankárok által finanszírozott forradalommal, valamint a Bank of England létrehozásával 1694-ben.

Ezt követte Franciaország, amelyre az állam kamatozó magánpénzrendszerrel történ? eladósításával és

cs?dbejuttatásával, valamint a manipulált tömegek 1789-es fellázításával tették rá a kezüket. Az Egyesült Államokat belülr?l hódította meg 1913-ban a nemzetközi pénzügyi közösség a magántulajdonú pénzkartell, a Federal Reserve System alkotmányellenes létrehozásával. Oroszországot a Wall Street-i bankárok és a német Warburg-ház által finanszírozott 1917-es bolsevik hatalomátvétel segítségével hajtották uralmuk alá. De le kellett gy?zniük az Európa központjában fekv?, önálló útra lépett Németországot is, amely a termel? reálgazdaság els?bbségén nyugvó gazdasági rendszerével a spekuláns kamatkapitalizmus egyik legf?bb versenytársává vált. Ezért Németország ellen?rzés alá vételére a pénzoligarchia átgondolt, hosszú távú stratégiát dolgozott ki. A nemzetközi pénzvilágnak ez a csaknem 200 évvel ezel?tt körvonalazódott stratégiája sikeresnek bizonyult. Igaz két véres világháború és egy elhúzódó hidegháború árán, de biztosította a nemzetközi pénzoligarchia számára a gy?zelmet. Világtörténelmi gy?zelmének csupán a betet?zését jelentette az általa hatalomra juttatott - feladatát azonban id?közben már teljesített - kommunista rendszernek az 1989 utáni felszámolása, és az egykori szovjet birodalom maradványainak most már a nemzetközi pénzvilág közvetlen ellen?rzés alá helyezése a globalizálódott kamatszed? magánpénzrendszer segítségével. A pénzoligarchia és Németország kapcsolatával foglalkozó sorozatunknak ebben a részében a modernkori illuminátusok mozgalmának a szerepét vesszük közelebbr?l szemügyre.

Weishaupt és a bajor illuminátusok

1776. május 1-jén a bajorországi Ingolstadt egyetemének fiatal tanára, Ádám Weishaupt, megalakította az Illuminátus Rendet, azaz a megvilágosodottak és beavatottak rendjét. Nem volt véletlen, hogy a baloldali pártok és a szakszervezetek május 1-jét nevezték ki a "munka ünnepének". A szovjet birodalom fennállása idején ez volt az egyik legnagyobb ünnep. A hivatalos történetírás még mindig vonakodik feltárni, milyen szoros a kapcsolat a kommunista világmozgalom és az Illuminátus Rend között. De a történelmi tények azért még tények maradnak, akkor is, ha a hivatalos történetírás nem szeret velük foglalkozni.

Ádám Weishaupt a katolikus hitben n?tt fel. Ingolstadt jezsuita egyetemén már egész fiatalon az egyházi jog tanára lett. 1771-ben, 23 évesen, azonban váratlanul lemondott tanári megbízatásáról, állítólag azért, hogy a következ? öt éven át minden idejét egy szabadk?m?ves jelleg? titkos társaság létrehozásának szentelje. Ezt a társaságot sokkal szigorúbb szabályok szerint akarta felállítani és vezetni, mint a már létez? szabadk?m?ves páholyokat. A tervbe vett titkos társaság célja "az új világrend" létrehozása volt. Ezt az új világrendet természetesen csak úgy lehet megvalósítani, ha a régi világrend lebontásra és megsemmisítésre kerül, azaz, ha eltávolítják az útból. Ezért az új titkos társaságnak támadnia kellett az akkor fennálló egyházi és világi hatalmat, a Vatikánt és a dinasztikus monarchiákat, hogy meggyöngülve eltávolíthatók legyenek.

Weishaupt kezdett?l fogva arra törekedett, hogy a szabadk?m?vességet bekapcsolja az Illuminátus Rend tevékenységébe. Weishaupt három osztályba sorolta a mozgalmában résztvev?ket. Az els?be tartoztak a novíciusok, a minerválok és az alacsonyabb fokozatú illuminusok. A második osztályba tartoztak a szabadk?m?vesek, a szokásos és a skót rítusú lovagok. A harmadik osztályba, a Misztériumok Osztályába, tartoztak a papok, a régensek, a mágus és a király. A király természetesen maga Ádám Weishaupt volt.

Weishaupt mindent elkövetett, hogy tekintélyes embereket nyerjen meg a maga számára. Már kezdett?l fogva az Illuminátus Rend els? fokozataként olyan erkölcsi tanításokat és szabályokat írt el?, amelyek a Rendhez csatlakozót minden ellenállásától megfosztották. Hermann Ahlwardt írja "Mehr Licht - Der Orden Jesu" (Több fényt - a Jezsuita Rend) cím? munkájában, hogy amikor Weishaupt Frankfurtban megismerkedett báró von Knigge-vel, akkor a "nemes proletár" személyében eszméi lelkes terjeszt?jére talált. Ezt követ?en egész Észak-Németországban, így Poroszországban és Szászországban is, számos nemes lépett be az Illuminátus Rendbe. Ennek lett az eredménye, hogy Weishaupt Rendjében hamarosan megtalálhatóak voltak a magasrangú katonatisztek, állami hivatalnokok, de a nagy gondolkodók, írók és m?vészek is. A két tekintélyes szabadk?m?ves, Knigge és a darmstadti titkos tanácsos Bode, révén Weishauptnak is sikerült csatlakoznia a szabadk?m?vességhez. Már 1777-ben, egy évvel az Illuminátus Rend megalakulását követ?en, tagja lett az egyik müncheni szabadk?m?ves páholynak. Weishaupt könyvében megírja, hogy formálisan mindenkinek meg volt engedve, hogy az Illuminátus Rendb?l kiléphessen. Az ismertté vált tények azonban azt bizonyítják, hogy akik beléptek az Illuminátus Rendbe, halálbüntetés terhe mellett teljesíteni voltak kötelesek egész életükön át annak utasításait. Még azokat a parancsokat is teljesíteniük kellett minden ellenvetés nélkül, amelyekhez b?ncselekmény elkövetésére volt szükség. Aki megtagadta az engedelmességet, azt halálbüntetéssel sújtották. Már a Rend kezd? tagjainak, a novíciusoknak is félelmetes esküt kellett letenniük, amelyben feltétlen engedelmességet fogadtak, tudomásul véve, hogy ha azt megszegik, az egész Renddel kerülnek szembe. A legszigorúbb titoktartási kötelezettség terhelte ?ket és hallgatniuk kellett mindenr?l, ami a Renden belül történt. Egy rendtagot csak akkor avattak be a Rend végs? céljaiba, ha el?zetesen sikerült az Illuminátus Rend bels? köreibe bekerülnie. A végs? célokat röviden így foglalhatjuk össze: 1. Minden meglév? kormány leváltása, 2. A magántulajdon eltörlése, 3. Az örökösödési jog megszüntetése, 4. A hazafiság elpusztítása, 5. Valamennyi vallás felszámolása, 6. A család felbomlasztása, 7. Egy új világrend létesítése.

Weishauptnak sikerült Németország protestáns fejedelmeinek az érdekl?dését megszereznie. A protestáns fejedelmek nem azért csatlakoztak Weishaupt-hoz, mert részükre már a kezd? fokozatokban is több bölcsességet és titkot árultak el, mint a többieknek, hanem azért, mert a protestáns német fejedelmek hatékonyan gyöngíthették a katolikus egyházat, amely az illuminátusok egyik f? ellenfelének számított. Ezek a fejedelmek csatlakoztak Weishaupt Rendjéhez, de magasabb fokozatot nem értek el, így rejtve maradtak el?ttük az Illuminátus Rend valódi szándékai és céljai. Ezeknek az el?kel? személyiségeknek köszönhet?en Weishauptnak sikerült a szabadk?m?vesség centrumaiba behatolnia. 1782. július 16-án a németországi Wilhelmsbad-ban került sor arra a kongresszusra, ahol megpecsételték a szövetséget a szabadk?m?vesség és az Illuminátus Rend között, vagyis az a két titkos társaság, amely ebben az id?ben a leghatalmasabb, legbefolyásosabb és leggazdagabb embereket tömörítette, szövetséget kötött, hogy céljai érdekében együttesen cselekedjen.

Az Illuminátus Rendet szervezetileg a jezsuita rend mintájára építették fel. Mindenki ismerte a saját fokozatának megfelel? rendtársát és a személyes el?járóját. Minden el?járó köteles volt évente kétszer minden rendtagról jelentést készíteni. De valamennyi rendtag is kötelezve volt arra, hogy zárt borítékban jelentést készítsen a feletteseir?l, ezen kívül minden rendtag köteles volt rendszeresen gyónni is.

II. Katalin orosz cárn?, aki - anélkül, hogy a Rend legféltettebb titkait ismerte volna – a kor divatjának engedve maga is aktív illuminátus volt, gyakran panaszkodott az el?bb felsorolt kényelmetlenségek miatt. Az Illuminátus Rend tagjainak tehát meg kellett egymást figyelniük, kémkedni kellett egymásra, jelentéseket kellett írniuk, egymás felett gyámkodniuk kellett, azaz minden olyan természetellenes módszert alkalmazniuk kellett, amely ellenkezik az emberi szabadsággal és a nemes emberi törekvésekkel. Ez a módszer azonban szükséges volt ahhoz, hogy valamennyi szál néhány kézben fusson össze, és így a szerteágazó szervezetet néhány ember irányíthassa. Jól tükrözi az illuminátusok dinasztiaellenes és egyházellenes beállítódását az a beavatási rituálé, amelyet a legmagasabb fokot elér? rendtagoknak írtak el?. A pályázót egy olyan terembe vezették, amelyben a trón el?tt egy asztal állott a királyi hatalom szimbólumaival: a jogarral, a karddal és a koronával. A beavatottakat felszólították, hogy vegyék magukhoz ezeket a tárgyakat, egyidej?leg figyelmeztették ?ket, hogy ha ezt megteszik, akkor nem léphetnek be a Rendbe. Ezt követ?en a pályázót egy másik, teljesen sötét terembe vezették. Itt fellebbentették a függönyt egy oltárról, amelyet fekete terít? fedett, és amelyen egy üres kereszt és egy vörös frígiai sapka volt, hasonlóan a Mithras misztérium esetében. Ezt a rituális sapkát átadták a pályázónak a következ? szavakkal: "Hord ezt, mert többet jelent, mint a királyok koronája". Ez a rituálé nagyon hasonló a Mithras misztériumba történ? beavatáshoz, ahol a pályázóknak egy kard és egy korona kerül átnyújtásra, és amit ezekkel a szavakkal kell visszautasítaniuk: "Mithras egyedül az én koronám".

Weishaupt fokozatosan elhelyezte ügynökeit az akkori Európa döntési központjaiba, ahol azok kapcsolatba tudtak kerülni a bíborosokkal, a hercegekkel, a fejedelmekkel és a királyokkal. Ezek az illuminátus ügynökök h?ségesen küldték a jelentéseiket mesterüknek, amelyeket Weishaupt kihasznált politikai céljai elérésére. Az illuminátusok egyik dicséretes alapelve volt, pl., hogy férfiakat és n?ket egyaránt beszerveztek és a nemek egyenjogúsága mellett szálltak síkra. Hirdették a vallásszabadságot is, amely természetesen szembeállította ?ket az egyházzal. Weishaupt úgy gondolta, ha a tömegeket megszabadítják az egyház puritanizmusának az igájától, akkor egy szexuálisan szabadabb életnek örvendhetnének. Egyes kutatók széls?ségesen anyagias beállítottságúnak írják le az Illuminátus Rendet. Weishaupt szinte patologikusan gy?lölte a fennálló egyházakat, noha maga is bizonyos spirituális er?k befolyása alatt állott. Olyan felszabadult emberiségben hitt, amely az egykori aranykor tökéletességében élhetne. Az egyházat korrupt szervezetnek tekintette, amely Jézus Krisztus eredeti tanításait elveszítette, és csupán anyagias, nagyonis földi természet? okokból hatalmának megtartására törekszik. Ezen túlmen?en Weishaupt arról is meg volt gy?z?dve, hogy Jézus Krisztus titkos tanításait nem az egyházak, hanem a rózsakeresztesek és a szabadk?m?vesek ?rizték meg. A katolikus Habsburg dinasztia elleni harcában Weishaupt elfogadta azt a jezsuita elvet, hogy a cél szentesíti az eszközt. Az illuminátusoknak ez a törekvése végül is oda vezetett, hogy a bajor rend?rség 1785-ben valamennyi titkos társaságot betiltott, köztük az Illuminátus Rendet is. A hivatalos történetírás ezt a dátumot jelöli meg az Illuminátus Rend megsz?nésének az id?pontjaként. A Rend azonban nem sz?nt meg, csupán alámerült és titokban folytatta tovább tevékenységét.

Egy sokat idézett legendás eset szerint 1785-ben, vagyis 9 évvel az Illuminátus Rend megalapítása után, egy bizalmas híreket továbbító illuminátus küldönc Regensburg közelében villámcsapás következtében életét vesztette. A rend?rség számos dokumentumot talált a halott embernél, aki Párizsba igyekezett. Az egyik dokumentum ismerteti az illuminátusok tevékenységét és részletes utasításokat ad a tervbe vett francia forradalom el?készítésére vonatkozóan. A hivatalos iratok a németországi illuminátusoktól származtak és Franciaország szabadk?m?ves nagypáholya vezet?jének voltak címezve Párizsba. Az Illuminátus Rend egyes tagjai állítólag megrettentek ezeknek a titkos okmányoknak a tartalmától. Úgy döntöttek, hogy tanúvallomást tesznek a bíróság el?tt. Mindez arra késztette a bajor rend?rséget, hogy razziát tartson néhány vezet? illuminátus házában. Ezeken a helyeken további nagymennyiség? titkos anyagot foglaltak le, amelyeknek a tartalma riasztotta a bajor kormányt. Úgy döntött, hogy fehér könyv formájában nyilvánosságra hozza azokat. "Az Illuminátus Rend és Szekta eredeti írásai" cím? dokumentumkötetet aztán a bajor kormány megküldte a különböz? európai országok, köztük Anglia és Oroszország uralkodóinak. Mivel ezen országok uralkodóinak környezete és kormányzati szervei a

szabadk?m?vesek és az illuminátusok er?s befolyása alatt állottak, a bajor kormány kezdeményezése nem járt sikerrel. Sem Londonban, sem Szentpéterváron nem tettek komoly er?feszítéseket az illuminátus összeesküvés felgöngyölítésére, és az Illuminátus Rend tevékenységének a beszüntetésére.
Hermann Ahlwardt német kutató idéz könyvében a lefoglalt dokumentumokból. Így ismerteti Zwack kormánytanácsos Landshut-i házában 1786. október 12-én tartott házkutatás során lefoglalt eredeti illuminátus iratokat. Az egyik írás 1776-ból arról szól, hogy milyen kérdéseket tettek fel az illuminátusokhoz belépni szándékozó jogásznak, Franz Antonnak:

"6. kérdés: Ha méltánytalan, igazságtalan dolog történik, miként viselkedne?
Válasz: Ha ezt a Rend megparancsolja, akkor megtennék olyasmit, amelybe én esetleg nem látnék bele, vajon valóban igazságtalan vagy sem? Továbbá ha ez valamilyen más szempont szerint lenne igazságtalan, akkor se kellene már annak tekinteni, ha az eszközül szolgál a boldogság vagy a végcél eléréséhez.

11. kérdés: Milyen jogon illeti meg vagy sem ezt a Társaságot vagy Rendet az élet és halál feletti rendelkezés joga?
Válasz: Igen, miért ne? Ha már más nem történhet, és ha a Társaság szükséghelyzetben érzi magát, és ha nem nyúl ehhez az eszközhöz, akkor saját elpusztulásától kell tartania. A fennálló politikai rend keveset veszítene ezzel, mert más ezrek léphetnek a helyükre. Egyébként utalok itt a 6. pontra adott válaszomra.

20. kérdés: Hajlandó-e feltétlen engedelmességet fogadni és tudja-e, hogy mi ez?
Válasz: Természetesen ez fontos, ugyanakkor meg vagyok gy?z?dve, hogy a Rend ezzel csak a legjobbat kívánja elérni.

24. kérdés: Milyen büntetést, fenyítést, biztosítékot kapcsolna ön ehhez a kötelezettséghez?
Válasz: Mindazokat, amelyeket a Rend jónak talál az én 20. pontban foglalt feltétlen engedelmességet fogadó eskümhöz mérten.
Egy másik jogásznak a felvételi jegyz?könyvében a következ?k találhatók:

12. kérdés: Milyen okból jár, vagy nem jár ennek a Társaságnak vagy ennek a Rendnek az élet és halál feletti jog?
Válasz: A világ régenseit (urait D. J.) megillet? jogból ered az, hogy rendelkeznek az emberek élete és halála felett. Ebb?l fakadóan ismerem el a saját Rendemnek is ezt a jogot, mivel a világ régenseihez hasonlóan ? is az emberiség javát szolgálja.

29. kérdés: Milyen büntetést, fenyítést, biztosítékot kapcsolna ön ehhez a kötelezettséghez?
Válasz: Hibámért becsületem és életem elvesztése legyen a büntetés."

Schiller, Lessing és Mozart

Az ismertté vált történelmi tények azt bizonyítják, hogy az Illuminátus Rend érvényt szerzett ennek a "élet és halál felett gyakorolt jogának", amit a "pallos jog" privatizálásának is tekinthetünk. A legnevesebb áldozatok közé tartozott több kutató eredményei szerint is a nagy német költ? Friedrich Schiller, aki nem volt szabadk?m?ves és keményen bírálta a francia forradalmat, továbbá Gotthold Efraim Lessing, aki szabadk?m?ves volt, de önfej?en a maga útján járt. Sokáig tartotta magát az a nézet is, hogy Wolfgang Amadeus Mozart, minden id?k egyik legnagyobb zenekölt?je, aki az Emanuel Schikaneder és J. Q. R. Giesecke által írt szövegkönyv révén a profán világra nem tartozó titkokat hozott nyilvánosságra a "Varázsfuvola" c. operájában, szintén büntetésben részesült. A szabadk?m?ves testvériség egyik alapszabálya a rászoruló, bajbajutott testvér támogatása. Ehhez tartozik a végtisztesség megadása, a beavatott testvér elkísérése utolsó útjára és tisztességes sírban való elhelyezése. Hermann Wagener híres "Állami-és társadalmi lexikona" 1865-ös kiadásának a 18-ik kötetében olvasható, a "Mozart" címszó alatt, hogy a f?tetlen lakásban komponáló, feleségével együtt csaknem éhez? zenekölt?t a Varázsfuvola megírása után felkereste egy ismeretlen férfi, és halotti misét - rekviemet - rendelt t?le, amit el?re teljes összegben kifizetett, majd elt?nt. Mozart tudta, hogy halálra lett ítélve, amit nem is titkolt barátai el?tt. És valóban, napról-napra gyengült, m?vét be sem tudta fejezni. 1791. december 5-én meghalt. A temetésére csak a kutyája, szabadk?m?ves testvérei azonban nem kísérték el, holott erre kötelezi fogadalmuk. Vajon miért tették ezt? Közös sírba temették és így testi maradványai sem fellelhet?k. Vajon miért? A mell?zötté vált, teljesen lecsúszott Schikaneder 1801. szeptember 21-én követte Mozartot a sírba. A varázsfuvola szabadk?m?ves titkokat eláruló szövegkönyvét azonban nagyrészt egy tehetséges egyetemi hallgató, J. Q. R. Giesecke írhatta, és Schikaneder csak a nevét adta hozzá. Az idézett Wagener lexikon szerint a szegény diák színházi statisztálással és a kórusban való énekléssel tartotta fenn magát. Mozart halálától annyira megrémült, hogy életéért remegve elmenekült Bécsb?l. Írországban telepedett le, ahol geológiát tanult és kés?bb ennek a tudománynak lett a tanára a dublini

egyetemen.
H. C. Robbins Landon amerikai Mozart-kutató "1791 Mozart utolsó éve" c. munkájában, amely 2001-ben a Corvina kiadásában magyarul is megjelent, kielégít? magyarázatot ad arra, hogy mi is történt akkor, amikor egy titokzatos látogató megjelent a beteg, anyagilag nehéz helyzetben lév? Mozartnál, majd nevét és megbízóját elhallgatva egy halotti misét rendelt t?le, amelynek tiszteletdíját részben ki is fizette. Landon szerint bizonyítottnak tekinthet?, hogy egy bizonyos Walsegg nev? gróf volt a megbízó, aki képvisel?je útján 1790. februárjában elhunyt felesége számára rendelt egy halotti misét. A zenetörténész szerint a megrendel? azért titkolta el személyazonosságát, mert gazdag földesúrként és nagy zenekedvel?ként igyekezett azt a látszatot kelteni, hogy az általa és zenekara által el?adott zenem?veknek ? a szerz?je. Ez a magyarázat a Landon által ismertetett dokumentumok alapján hitelesnek t?nik. Az is meggy?z?, hogy a hosszantartó gyanúsítgatások ellenére mégsem Antonio Salieri olasz zeneszerz?t kell keresni Mozart halála mögött. Peter Schaffer, aki Amadeus cím? színm?vének f?szerepl?jéül Salierit választotta, szintén az olasz zeneszerz? b?nösségéb?l indul ki. Salieri azonban élete végéig a leghatározottabban tagadta ezeket a gyanúsítgatásokat, és valójában nincs is meggy?z? bizonyíték az ?t ért gyanúsítgatások alátámasztására. Landon komoly kutatásokat végzett Mozart betegségének a kiderítésére. Könyvének ez a fejezete ugyancsak meggy?z?nek t?nik. Mégis marad kétség az olvasóban. Mozart 1784. decemberében csatlakozott a Zur Wohltätigkeit (Jótékonyságért) nev? szabadk?m?ves páholyhoz, ahol a páholy nagymestere Otto von Gemmingen-Hornberg báró volt, a Mozart család régi ismer?se és barátja. Amikor 1785. táján Mozart látogatni kezdte a szabadk?m?ves páholyt, a páholy kétszáz tagot számlált, mestere pedig Ignaz von Born, a jeles tudós, író és minerológus volt. A kortársak szerint Mozart és Schikaneder (és Giesecke) ?róla formázta a Varázsfuvola Sarastróját. II. József császár 1785-ben elrendelte, hogy háromra kell csökkenteni a bécsi páholyok számát. Ezzel megkezd?dik a szabadk?m?vesség korlátozása, majd visszaszorítása, amely végül Ferenc császár idején elvezet a betiltásukhoz. A szabadk?m?vesek mindig fontosnak tartották, hogy segítsenek bajbajutott társaikon, kivált azon páholytestvéreik özvegyeit, árváit támogatták, akik „eltávoztak az örökkévaló keletre”, azaz meghaltak. Senki sem ad azonban magyarázatot arra, hogy a beteg, anyagi gondokkal küzd? Mozartot a szabadk?m?vesek miért nem támogatták, vagy miért nem támogatták jobban? Ami változatlanul aggályos, az a temetés. Ennek furcsaságaira Landon sem ad kielégít? magyarázatot. Mozart 1791. december 5-én éjfél után hunyt el. A halál okaként heveny forrólázt jelölt meg a halottkém. Jelenünk orvosszakért?inek utólagos diagnózisa szerint valószín?leg urémiában - veseelégtelenségben - halt meg. 1791. december 6-án körülbelül 2 óra 30-kor tették fel Mozart holttestét a Rauhensteingasse-i háznál várakozó halottszállító kocsira, és vitték a Stephansdomba. A szertartás végeztével a kislétszámú gyászmenet a kint várakozó halottaskocsihoz ment, amely a koporsót a Sankt-Marx temet?jébe vitte. Sankt-Marx Bécs külvárosa, jó egyórányira fekszik a központtól. A gyászistentiszteleten jelenlév?k közül senki sem kísérte el Mozart koporsóját végs? nyughelyére, és évekig senki nem érezte szükségét, hogy kiderítse, hová temették Mozartot. Csupán annyit tudunk, melyik része az a temet?nek, amelyben valahol ott nyugszik a zenetörténet nagy géniusza.
Ha az az egyik legszigorúbb szabadk?m?ves szabály, hogy a szabadk?m?ves testvért segíteni kell, akkor miként lehet az, hogy Mozartot szabadk?m?ves testvérei nem kísérték el utolsó útjára, és jómódú szabadk?m?ves testvérei sem tudtak annyi pénzt összeadni, hogy legalább egy olcsó sírhelyet választanak számára? Hogyan lehet az, hogy évekig feléje se néztek sírjának, illetve, hogy elt?rték, hogy a legszegényebbek, legelhagyatottabbak közé, tömegsírba fektessék? Temetésének ez a semmivel se megmagyarázható körülménye továbbra is arra utal, hogy bizonyos szabadk?m?ves elöljárók valamiért nehezteltek Mozartra és meg akarták büntetni. Ezért nem kísérték el utolsó útjára, ezért nem vettek legalább egy olcsó sírhelyet a számára, és ezért hagyták hogy tömegsírba, kerüljön. Azok a szabadk?m?ves vezet?k, akik oly gyakran büszkélkednek Mozart páholytagságával, és hivatkoznak a szabadk?m?vesek összetartó testvériségére, a mai napig nem adtak kielégít? magyarázatot Mozart temetésének furcsaságaira. Még H. C. Robbins Landon kiváló könyve sem ad erre magyarázatot. Ha pedig tudjuk, hogy els?sorban az illuminátusok által büntetésb?l kiszabott megszégyenít? temetés nagyon hasonló ahhoz, ahogyan Mozartot eltemették, akkor továbbra is fennmarad a gyanú, hogy Mozart halálában talán idegen kezek beavatkozása is jelen volt. Maga Mozart úgy érezte, hogy megmérgezték és ennek a véleményének többször hangot is adott. Lehet, hogy paranojás téveszme áldozata volt éppen akkor, amikor a zenetörténet egyik legnagyobb remekm?vét – a rekviemet – komponálta?
Hasonló módon halt meg Schiller Weimarban, aki kiváló egészségnek örvendett, mégis teljesen váratlanul betegeskedni kezdett, miután a porosz uralkodó Berlinbe hívta, hogy ? legyen a trónörökös nevel?je. Vajon miért lett hírtelen beteg? A Mozarthoz képest gazdag Schillert is teljes részvétlenség mellett tömegsírba temették el nagy titokban. Vajon miért? A misztikus betegségben elhunyt nagy drámaírót illuminátus orvosa nem boncoltatta fel, és nem adták meg neki sem az ?t megillet? végtisztességet. Vajon miért? Az illuminátusok azért kedvelik a boncolás nélküli, gyors temetést egy tömegsírba, hogy ne maradjon nyoma, pl. a halálbasegít? mérgezésnek. A tömegsírban lév? halottak kés?bbi beazonosítása akkoriban csaknem lehetetlen volt. A DNS-segítségével történ? beazonosítás felfedezéséhez még további 150 évre volt szükség.

Az illuminátusok els? nagy akciója

A pénzoligarchia az illuminátusok segítségével hajtotta végre a francia forradalmat és sajátította ki az akkori Európa egyik legfontosabb államának a pénzrendszerét. Már négy évre rá, hogy állítólag felszámolták az illuminátusokat, a hivatalosan már nem létez? titkos társaság megmutatta hatalmas befolyását. Mirabeau, francia gróf, a forradalom egyik elindítója, közismert illuminátus volt. Bizonyosnak tekinthet?, hogy Mirabeau már 1782-ben a wilhelmsbadi kongresszuson megvitatta egy franciaországi felkelés lehet?ségét. Mirabeau, aki megfigyel?ként vett részt ezen a fontos tanácskozáson, elismerte, hogy az albigensek eretnek tanításait követi. Az albigensek céljai közé tartozott a francia monarchia megbuktatása és a katolikus egyház hatalmának megtörése azért, hogy "a szeretet vallása” lépjen a helyébe.

Amikor Mirabeau visszatért Franciaországba, beavatta szabadk?m?ves páholyának tagjait az illuminátusok filozófiájába. Ennek a páholynak a tagjai kés?bb fontos politikai tevékenységet fejtettek ki és többen is az elkövetkezend? forradalom vezet?ivé váltak. 1788. végére csaknem minden Grand Orienthez tartozó páholy vezetése átkerült titokban Ádám Weishaupt követ?inek a kezébe. Ezek a személyek nyíltan követelték a politikai terror alkalmazását az állammal szemben, a királyság megsemmisítését, a szexuális élet felszabadítását és a társadalmi egyenl?ség bevezetését. A politikai intrika egyik legfelt?n?bb alakja ebben az id?ben Cagliostro gróf volt, aki Szicíliában született és, akit eredetileg Giuseppe Balsamo-nak hívtak. Fiatalemberként Cagliostro beutazta Európa és Ázsia számos országát és az örmény misztikus, Althotas, tanítványa lett. Althotas azt állította, hogy birtokában van "a bölcsek kövének", amelynek segítségével bármely fémet arannyá tud változtatni. Cagliostro Rómában feleségül vett egy csinos fiatal nemesasszonyt, Lorenza Feliciónit, aki azt állította, hogy Cagliostro hipnotikus er?vel irányította életét. Amikor Lorenza kés?bb kikerült Cagliostro hipnotikus hatása alól, azzal vádolta férjét az inkvizíció el?tt, hogy eretnek praktikákat folytat.

Cagliostro Németországban lett szabadk?m?ves és ugyancsak itt lett az Illuminátus Rend tagja. Cagliostro alapította az okkult tradíciókhoz igazodó egyiptomi rítusú szabadk?m?vességet. A szabadk?m?ves szimbólumokat a régi egyiptomi misztériumok alkotó elemeinek tekintette. Hamarosan olyan páholyok alakultak Franciaországban és Angliában, amelyek ötvözték az egyiptomi szabadk?m?vességet, a kabalát és a mágikus ceremóniákat. Ezekbe a páholyokba nemcsak férfiakat, hanem n?ket is felvettek. Ez a körülmény, valamint számos kiszínezett beszámoló vezetett azokhoz a híresztelésekhez, hogy az ezekben a páholyokban tartott összejöveteleken állítólag szexuális orgiákra került sor.

Cagliostro Párizsban csatlakozott a jakobinusokhoz, akik fontos szerepet játszottak a francia forradalomban. Cagliostro is részt vett az 1782-ben tartott nagy szabadk?m?ves kongresszuson, ahol az illuminátusok terveket fogadtak el forradalmi helyzet kialakítására Franciaországban. Ezek arra vonatkoztak, miként lehet a francia népet a monarchia ellen fellázítani. Cagliostro jelent?s pénzösszegeket kapott az illuminátusoktól és ebb?l fedezte Európa-szerte tett utazásait. Egyre többet tartózkodott Párizsban, ahol a legfels?bb körökhöz is bejáratos volt, és az ? egyiptomi rítusú páholya még a királyi palotában is népszer? volt. Mária Antoinette hírhedt nyaklánc ügye, amelynek az volt a célja, hogy lejárassa a Habsburg családból származó francia királynét, számos kutató szerint az illuminátusok összeesküvése volt. Ez is már része volt annak a stratégiának, amely a nép fellázítását szolgálta a király és családjának a lejáratásával. Ebben az akcióban Cagliostro központi szerepet játszott, és amikor a nyaklánc-csalás kiderült, más összeesküv?kkel együtt letartóztatták, és a Bastille börtönébe vitték. XVI. Lajos azonban a Parlament döntésére bízta az összeesküv?k sorsát. (Franciaországban ebben az id?ben 13 nagyvárosban m?ködött ún. parlament, amely az adott város és környéke legfels?bb bírósági funkcióját látta el. A párizsi parlament illetékessége Franciaország csaknem egyharmadára kiterjedt. Tehát nem törvényhozó, hanem bírósági szervr?l van szó.) A párizsi parlament, amelynek a tagjai nagyrészt szabadk?m?vesekb?l és illuminátusokból állottak, ellenségesen viszonyult a királyi udvarhoz. Ez vezetett Cagliostro felmentéséhez és szabadlábra helyezésére. Mindez a botrány nagy károkat okozott a királyi ház hírnevének. A lakosságot elöntötte a királyi pár pazarló életmódjáról szóló hamis propaganda.

Cagliostro ezután Angliába menekült és London lett a lakóhelye. 1787-ben, Párizsban él? barátjának írott levelében jelezte, hogy forradalom kitörése várható Franciaországban. "Megjövendölte" a Bastille elfoglalását, a monarchia megdöntését, az egyház szétrombolását, valamint a "szerelem és a józanész vallásának" a létrejöttét. Sokan látnoki er?t tulajdonítanak Cagliostro-nak, de a történészek a hírhedt kalandor pontos el?relátását azokra a bennfentes értesülésekre vezetik vissza, amelyekre az Illuminátus Rend vezet?ségéhez tartozó személyként tehetett szert.

1785-t?l 1789-ig több szabadk?m?ves páholy is annak szentelte tevékenységét, hogy aláássa a francia monarchiát. Ennek ellenére sok szabadk?m?ves továbbra is h? maradt a monarchiához, és a radikális változások hívei csak a kisebbséget alkották a szabadk?m?vesek körében.

De Luchet ?rgróf, aki a forradalom híve volt, ezt írta 1789-ben: "Létezik egy összeesküvés a despotizmus javára és a szabadság ellen, a tehetségtelenség javára a tehetség ellen, a kicsapongó b?nök javára az erény ellen, a tudatlanság javára a felvilágosodás ellen. Ez a titkos társaság a világuralomra törekszik".
Az alkalmazott jelképek és szimbólumok is mutatják, hogy milyen nagy befolyással volt a szabadk?m?ves Illuminátus Rend a francia forradalomra. A mindenlátó szem a háromszöggel számos könyv címlapján látható volt.

Ugyancsak fontos szerephez jutott a Mithras misztériumokból kölcsönzött vörös frígiai jakobinus sapka. Mint már utaltunk rá, ez fontos szerepet játszott az illuminátus beavatási rituálében is. A szabadk?m?ves jelszó "szabadság, egyenl?ség, testvériség" a legkülönböz?bb módszerekkel, tudatosan fellázított tömegek kiáltása lett, míg a vörös zászló az egyetemes szeretet szabadk?m?ves szimbóluma, a forradalmárok által Párizs utcáin büszkén hordozott zászlóvá vált. Véres id?szak köszöntött ekkor Párizsra és egész Franciaországra. Mégis azt kell mondanunk, hogy a forradalom számos vezet?jét fennkölt ideálok vezették. Még a fanatikus Robespierre is szembeszállt a túlteng? anyagias szemlélettel. Elítélte azokat az entellektüeleket, akiknek az elméletében nem maradt hely Isten számára. Egy másik vezet? politikus Cemot ezt mondta: "A legf?bb lénynek a tagadása egyenl? magának a természetnek a megtagadásával".

A forradalmat követ? egy éven belül felosztották a nagybirtokokat a parasztok között, megszüntették a rabszolgaságot a francia gyarmatokon, bevezették az árak ellen?rzését azért, hogy a szegényeknek egy bizonyos életszínvonalat biztosíthassanak. Sor került egy demokratikus alkotmány elfogadására is. A közbiztonsági bizottság olyan törvényeket hozott, amelyek szavatolták a szabad és ingyenes képzést, biztosították az ingyenes orvosi ellátást, és lefektették a jóléti állam alapjait.

Ezeknek az emberbarát újításoknak azonban igen magas volt az ára. A külföldi támadások veszélye, valamint az ellenforradalmi akciók megel?zése er?sen centralizált diktatúrához vezettek, amelynek uralkodó csoportja a legvéresebb terror eszközeivel számolt le mindenféle ellenzékkel. Amint az minden radikális politikai mozgalom esetében történni szokott, azok, akik az új körülményeket bevezették, az újonnan nyert hatalmat mások elnyomására használták. Rosszabb elnyomókká váltak, mint azok, akiket el?ztek. A bevezetett reformokkal tehát az volt a baj, hogy a színlelést, félrevezetést szolgáló taktika részeként csak id?legesnek bizonyultak. Soha nem gondolták ?ket komolyan az eseményeket vezérl? háttérer?k.

Ismétl?d? történelmi tapasztalat, hogy a forradalom felfalja saját gyermekeit. Ez annak a következménye, hogy a színlel? programot komolyan gondoló személyek a valódi célokat is ismer? aktorokkal szemben szükségszer?en alulmaradnak, amikor azok átveszik t?lük a közvetlen irányítást is. A túl naiv vagy túl sokat tudó strohmanokat eltávolítják. Így történt ez a szabadk?m?vesek esetében is. Azok közülük, akik részt vettek a forradalom el?készítésében és kirobbantásában, ennek a forradalomnak az áldozataivá váltak. A páholyok tagjainak többsége a nemesség soraiból került ki. 1789 után ezek a nemesek kezdtek kivonulni a szabadk?m?ves páholyokból. 1792-ben már csak kevés páholy m?ködött, és ezekre is ellenségesen tekintett az akkori kormány. Ebben az évben az egyik templomos páholy nagymesterét a felheccelt cs?cselék meglincselte. Gyanúba keveredett a szabadk?m?vesség azáltal is, hogy titkos m?ködését egy tervezett ellenforradalom lehetséges álcázásának tekintették.

1791-ben már széles körben terjedtek a szabadk?m?veseket és az illuminátusokat elér? vádaskodások. Ezek nagyrészt Cagliostro-nak az inkvizíció el?tt tett beismer? vallomásán alapultak. Cagliostro 1789-ben azért, hogy megmentse az életét, azt állította bírái el?tt, hogy folyamatban van az illuminátusok és a szabadk?m?vesek nemzetközi összeesküvése. Az a céljuk, hogy Európa szerte forradalmakat robbantsanak ki. Cagliostro szerint végs? céljuk az volt, hogy a templomos lovagok eredeti m?vét befejezzék, vagyis megbuktassák a pápaságot, illetve ügynökeik útján átvegyék a bíborosi kollégium irányítását azért, hogy végül is egy illuminátus pápát helyezzenek a Vatikán élére, a pápai trónra.

Cagliostro azt vallotta, hogy hatalmas összegek vannak elhelyezve a holland, olasz, francia és angol bankokban. Ezeket a pénzeket az illuminátus pénzemberek adományozták azért, hogy a jöv?ben ezekben az országokban kitör? forradalmakat velük finanszírozzák. Cagliostro azt is állította, hogy a francia forradalmat a már akkor is nagy vagyonnal és befolyással rendelkez? frankfurti Rothschild-ház pénzelte, amely kapcsolatban állt az illuminátusokkal. Egyes szerz?k Cagliostro ezen állításait kétségbe vonják, illetve olyan kitalálásoknak tekintik, amellyel az életveszélybe került ember meg akarta menteni az életét.

Más kutatók, els?sorban az ún. revizionista történészek azonban állítják, hogy a frankfurti pénzemberek valóban jelent?s összegekkel támogatták Ádám Weishaupt Illuminátus Rendjét, továbbá, hogy az illuminátusoknak két ága volt, az egyiknek élén a berlini Moses Mendelson bankár, a másiknak az élén pedig Ádám Weishaupt állott. 1796-ra már széles körben elterjedtek az új-templomos szabadk?m?vesek forradalomban való részvételér?l szóló híresztelések. Utaltak rá, hogy a templomosok utolsó nagymestere, Jacques de Molay, a Bastille-ban volt bebörtönözve, miel?tt elégették a máglyán. Ugyancsak ez a Bastille volt a fellázadt tömegek rohamának a célpontja. Amikor a hóhér felmutatta a kivégzett XVI. Lajos fejét, a jelenlév?k közül valaki így kiáltott: "Végre meg lett bosszulva Jacques de Molay". Az 1243-ban született Jacques de Molay-t, a Templáros Rend utolsó ismert nagymesterét IV. vagy Szép Fülöp francia király parancsára a Rend többi vezet?ivel együtt 1307. október 13-án, pénteken letartóztatták, majd Fülöp parancsára és V. Kelemen pápa jóváhagyásával 1314-ben máglyán elégették. Rámutattak a templomosok és a jezsuiták közti hasonlóságra is. Azt hangsúlyozták, hogy mindkét csoport titkos egyház létrehozására törekszik a katolikus egyházon belül. Az orleáni herceg, - a francia szabadk?m?vesek nagymestere és Mirabeau közeli barátja - is az összeesküv?k közé tartozott, mivel ? akart XVI. Lajos helyébe lépni. A híresztelések szerint az orleáni herceg titkos okkult rituálékat folytatott, amelyeket korábban csak de Molay ismert. Azt is mondták, hogy az orleáni herceg által használt relikviák de Molay-hoz tartoztak, amelyeket röviddel a

halála el?tt csempésztek ki a párizsi templomból. (2000-ben jelent meg angol szerz?k tollából az a könyv, amely be akarja bizonyítani, hogy a torinói lepel valójában Jacques de Molay-t és nem Jézust ábrázolja. Christopher Knight és Robert Lomas "A második Messiás, a templomos lovagok, a torinói lepel és a szabadk?m?vesség nagy titka" c. könyvér?l van szó.)

Augustin Barruel abbé 1797-ben megírta a jakobinizmus történetét. Ennek eredetét visszavezeti a manicheusok eretnekségére, amely a katarizmuson, az assassineken, a templomosokon, a szabadk?m?veseken keresztül vezet a francia forradalomig. Barruel abbé szerint már az angol polgárháború is a templomos összeesküvés következménye volt. Ezt egyébként egyértelm?en meger?síti az amerikai John J. Robinson "Born In Blood", The lost secrets of freemasonry ("Vérben született", a szabadk?m?vesség elvesztett titkai) cím? munkájában, amely New Yorkban jelent meg 1989-ben. Az illuminátusok terve egy az egész kontinenst átfogó forradalom kirobbantására, sokkolta az akkori Európa uralkodóházait. Úgy érezték, hogy ?k lesznek a következ?k. Poroszországban és Ausztriában utasították a rend?séget, hogy számolja fel a titkos társaságokat. A bajor kormány 1790-ben súlyos b?ncselekménnyé min?sítette az Illuminátus Rendhez való tartozást. A titkos társaságtól való félelem eredményeként a brit parlament is megvitatta a törvénytelen társaságok betiltását. A törvényjavaslat, amely a szabadk?m?veseket úgymond a szül?hazájukban tiltotta volna be, azonban nem került elfogadásra, mivel az angol szabadk?m?vesség eddig az id?pontig nem vett részt a politikában, másrészt mögötte állt a brit arisztokrácia, és támogatta a királyi család is.

1809-ben, Franciaországban létrejött egy titkos szabadk?m?ves páholy, amely illuminátus minta alapján kívánt m?ködni. Ez a társaság széls?ségesen republikánus álláspontot képviselt és aktívan törekedett, pl. a magántulajdon megszüntetésére. Napóleon ellen lépett fel, mert ?t a forradalom elárulójának tekintette. Kapcsolatba lépett Európa más titkos társaságaival, akik a felforgatást és a forradalmat tekintették f? feladatuknak.

Franciaországban királypárti szabadk?m?ves páholyok is m?ködtek titokban azért, hogy visszaállítsák a királyságot az országban. Ez utóbbiak Napóleon lemondását követ?en elérték, hogy XVIII. Lajos kerüljön a trónra. Egyes kutatók szerint ezek a páholyok részt vettek az 1830-as párizsi forradalom el?készítésében, amelynek eredményeként Lajos Fülöp, a polgárkirály, került a trónra. ? a szárnyai alá vette a szabadk?m?veseket, és fiát választatta meg nagymesterré. Halálát követ?en testvére követte a szabadk?m?vesség élén. Ugyanebben az évben Strassbourgban tartották a szabadk?m?vesség konventjét, ahol a radikális küldöttek már el?revetítették az 1848-as szabadk?m?ves forradalmat. Ezen a konventen német és olasz küldöttek is részt vettek, amelyek olyan titkos társaságokhoz tartoztak, akik az anarchizmust és a szocializmust hirdették.

Az illuminátusok és Amerika

Miután a bajor kormány betiltotta az illuminátus rendet és a Grand Orient páholyokat, az illuminátusok illegalitásba vonultak. Weishaupt utasította az illuminátusokat, hogy hatoljanak be az un. kék szabadk?m?vességbe, és alakítsanak titkos társaságot a titkos társaságokon belül. Csak azok a szabadk?m?vesek lehetnek a zárt illuminátus körök tagjai, akik bebizonyították, hogy internacionalisták és szakítottak vallásos hitükkel. Már ekkor általános gyakorlattá vált, hogy az emberbaráti és jótékonykodási tevékenység színlelése mögé rejtsék a világ átalakítását és forradalmi felforgatását célzó tevékenységüket. Franciaországban az állami és az egyházi vezet?ket rávették, hogy ignorálják a megszervezés alatt álló forradalomra vonatkozó figyelmeztetéseket. John Robison, aki az Edinburgh-i Egyetem tanára volt és magasrangú skót rítusú szabadk?m?ves - miután behatóan tanulmányozta az illuminátusok programját és megismerkedett személyesen Weishaupt-tal és tevékenységével - elhatározta, ? is figyelmezteti az akkori világ vezet?it. De az ? er?feszítései sem hoztak eredményt. Az éppen csak megszületett Amerikai Egyesült Államokban is terjedtek Weishaupt tanításai. Erre nem csak John Robison, de David Pappen a Harvard Egyetem tanára is figyelmeztette az amerikaiakat. 1798-ban Pappen a továbbtanuló diplomásoknak kurzust tartott arról, hogy milyen befolyást gyakorol az illuminizmus az amerikai társadalomra, a politikai és a vallási élet vezet?ire.

Még Thomas Jefferson is, aki tisztában volt a pénzoligarchia és az irányításuk alá került pénz hatalmával, rokonszenvezett Weishaupt nézeteivel. Jefferson volt az illuminizmus egyik legelszántabb védelmez?je Amerikában, és ? volt az, aki bevezette az illuminátusokat a fiatal állam skót rítusú páholyaiba. John Quincy Adams, aki szintén szabadk?m?ves volt, 1800-ban indult az elnökségért. A választási kampány során három levélben is feltárta, miként használja Thomas Jefferson a szabadk?m?ves páholyokat hatalmi céljai érdekében. Ezek a levelek ma is olvashatóak Philadelphiában a Rittenburg Square Library-ben.

1826-ban William Morgan kapitány tájékoztatni kívánta az amerikai szabadk?m?veseket és a közvéleményt az illuminátusok tevékenységér?l, titkos, hosszútávú terveikr?l és céljaikról. Az illuminátusok ekkor megbízást adtak Richard Howardnak, egy angol illuminátusnak, hogy az áruló Morganon hajtsák végre az illuminátusok ítéletét. Morgan kapitányt figyelmeztették a veszélyre, aki ezután megkísérelt Kanadába menekülni. Howard azonban a határ közelében utolérte és a Niagara vízesés közelében megyilkolta. Történészek gondos kutatással bizonyították, hogy egy bizonyos Awery Allyn eskü alatti nyilatkozatban (affidavit) tett vallomást New York-ban, miszerint Richard Howard a templáros lovagok egyik találkozóján a New York-i St. Johns Hall-ban jelentést tett arról, hogyan hajtotta

végre az ítéletet Morganon. Arra is kitért Allyn eskü alatt tett vallomásában, hogy miként szervezték meg Howard visszautazását Angliába. Ez az incidens mélyen megrázta az amerikai közvéleményt és az Egyesült Államok Északi Területeinek Legf?bb Tanácsához tartozó szabadk?m?vesek 40 %-a kilépett ekkor a rendb?l. Eugén Lennhoff és Oskar Posner által 1932-ben, Bécsben kiadott "Szabadk?m?ves Lexikon" szerint William Morgan 1831-ben Smyrnában ismét felt?nt, de személyazonosságát vagy nem sikerült azonosítani, vagy más okból a közvélemény továbbra is az illuminátus szabadk?m?veseket tette felel?ssé sorsáért.

Visszatérve Amerikához, ott 1829-ben, New York-ban tanácskoztak az illuminátusok. A gy?lés szónoka egy brit illuminátus, bizonyos Mr.Wright, kifejtette, hogy egyesíteni kívánják a nihilista és ateista csoportokat más szubverzív szervezetekkel egy olyan átfogó nemzetközi szervezetbe, amelyet kommunistának hívnának, és amely a kommunizmus megvalósításáért küzdene. Ennek az új szervezetnek az lenne a feladata, hogy el?készítse az illuminátus célokat követ? jöv?beni forradalmakat és háborúkat. Ekkor Clinton Roosevelt, Horace Greely, valamint Chas Dana meg lett bízva, hogy teremtse el? a pénzalapokat ehhez az új vállalkozáshoz. Ez a pénz volt az, amely részben finanszírozta a beindult kommunista mozgalom tevékenységét és magát Karl Marxot is.

Weishaupt 1830-ban meghalt és az illuminátusokra jellemz? színlel? program keretében halálos ágyán visszatért a katolikus hitre, amelyben felnevelkedett. Több kutató is állítja, hogy Ádám Weishauptot lehet az els? kommunistának nevezni. Weishauptnak a nézetei tükröz?dnek Marx és Engels Kommunista Kiáltványában. Aki ismeri Ádám Weishaupt m?veit, megállapíthatja, hogy a Kommunista Kiáltvány alapgondolatai nem Marx Károlytól származnak, hanem Ádám Weishauptól, aki azokat már egy fél évszázaddal korábban leírta. Már utaltunk rá, hogy hivatalosan az Illuminátus Rendet 1785-ben feloszlatták, de a kutatók többsége állítja, hogy az a mai napig m?ködik, csak más név alatt és más szervezeti felépítéssel. Miután titkos társaságról van szó, nem könny? véglegeset és biztosat állítani. Ugyanakkor eligazíthat minket az, ha szemügyre vesszük, mi történt azokkal a stratégiai célokkal, amelyeket az Illuminátus Rend megalakulásakor maga elé t?zött.

Az illuminátusok célkit?zései

Az els? ilyen cél volt a fennálló kormányok eltávolítása. Ezt tágan úgy is értelmezhetjük, mint az Európában akkor hatalmat gyakorló uralkodói dinasztiák és örökletes arisztokrácia eltávolítása a hatalomból. A vezet? dinasztiák, úgy mint az osztrák Habsburgok, a német Hohenzollerek és az orosz Romanovok, valamint a német, az osztrák és az orosz arisztokrácia el is lett távolítva a hatalomból. Kivételt képeznek a Windsorok Angliában, ?ket azonban a revizionista történészek szerint az illuminátus pénzoligarchia helyezte trónra és a Windsor család maga is az új nemzetközi hatalmi elitnek a része. Személyükben maga a nemzetközi pénzügyi közösség elit csoportja uralkodik Nagy Britanniában. Ez mondható el a kisebb nyugati országok szabadk?m?ves uralkodóiról és született arisztokráciájának legel?kel?bb tagjairól.

A második cél a magántulajdon megszüntetése. Ennek az egyik módja, amikor egy ország nemzeti vagyona az állam tulajdoni monopóliuma révén kerül annak a sz?k elitnek a rendelkezésébe, amelyik ezt az államot az uralmába kerítette. Ez volt a helyzet az ugyancsak a nemzetközi pénzoligarchia által hatalomra segített államszocialista rendszer esetében. A magánpénzmonopólium rendszerében pedig úgy számolódik fel a magántulajdon, hogy annak a túlnyomó része a magánpénzrendszert irányító pénzvagyonos elit tulajdonába megy át. A társadalom többsége vagyontalan, és a pénzoligarchia tulajdonában lév? korporációknál, mint alkalmazott dolgozik. Vagyis a társadalom nagy többsége számára csak az alkalmazotti, illetve bérmunkás lét lehetséges, mivel ki van zárva a magántulajdonból. Az ilyen bérmunkás olyan függ?ségek közepette él, hogy alávetettsége miatt valóban önálló akaratképzésre már nem képes.

A harmadik cél volt az öröklési jog megszüntetése. A nemzetközi pénzoligarchia az ellen?rzése alatt álló vagyon jelent?s részét alapítványokba vitte át, és itt tartotta meg adómentesen a rendelkezése alatt. Több pénzdinasztia is van, így pl. a Rothschildok, akik Family Trust-ban, családi alapítványban tartják vagyonukat, amelyet nem osztanak fel, amely nem örökl?dik, amelyért nem fizetnek örökösödési adót, de amely vagyon a bázisa az adott pénzdinasztiához tartozó családok jólétének és hatalmának. Tehát az öröklési jog is, noha megvan, lényegében az illuminátusok programjának megfelel?en módosult fokozatosan. A társadalom túlnyomó többsége számára csak elvont lehet?ségként létezik, gyakorlatilag nem. Akinek nincs számottev? vagyona (mint, pl. a bérb?l és fizetésb?l él?, máról-hónapra teng?d? milliónak), annak örökbehagynivalója sincs.

Stratégiájuk negyedik célkit?zése a nemzetállamok és a nemzetállamokat fenntartó patriotizmus felszámolása volt. A szabadk?m?ves világállam útjában állanak a hagyományos nemzetállamok a maguk külön-külön szuverenitás igényével. Ezért a kozmopolita szekuláris világállam érdekében szükséges a nemzeti összetartozás érzésének az elgyöngítése, hogy helyébe a „világpolgár” léphessen, aki a világ minden táján, a földgolyó minden országában egyaránt otthon van. Az ilyen nemzeti gyökereit?l megfosztott „világpolgár” olyan, mint a futóhomok, nincs közösségi összetartozása, nemzeti identitása és ezért korunk neo-illuminátus pénzoligarchiája számára jól gyúrható embermassza, amely felett könny? uralmat gyakorolni.

Ha nincs nemzetállam, akkor az uralmat gyakorló elit szerepét az adott néphez nem tartozó, ahhoz érzelmileg, kulturálisan nem köt?d? személyek is betölthetik. Ez megkönnyíti a nemzetközi pénzoligarchia számára saját

embereinek a kormányra segítését. Elég ha a politikai irányításra el?re kiválasztott és e célra kiképzett személyek a formális jogi követelményeknek eleget tesznek. Elég az állampolgárság, és az alkotmányhoz való formális köt?dés, hazára, és nemzeti töltet? hazafiságra nincs többé szükség.
Az ötödik célkit?zés a vallásoknak a meggyöngítése, illetve felszámolása volt. Ennek egyik útja a vallásos nevelés, a vallásos hit aláásása, másrészt pedig a keresztény egyházak minél több kisegyházzá való atomizálása, az egyház közösségformáló szerepének csökkentése, a valódi egyházak és a kvázi egyházak egyenl?sítése a relativizmus túlfeszítésével és a vallási türelem átértelmezésével. A vallási közösségek atomizálásának is az a célja, hogy az egyént megfossza attól a védelemt?l és er?t?l, amit a közösséghez tartozás jelent a számára. Ezzel az egyént védtelenné teszi a nemzetközi pénzoligarchiával és uralmi rendszerével szemben. Másik útja egy felvizezett, eklektikus - illuminizált - világvallás kialakítása, amely a pénzoligarchia küszöbön álló világállamának a szinkretizált államvallása lenne.

A hatodik cél a család felbomlasztása, illetve megszüntetése, szintén az egyén elszigetelését célozza. Egy családi közösségt?l - és az általa tovább adott értékrendt?l és kötelékekt?l - megfosztott egyén teljesen védtelenül áll a pénzoligarchia hatalmi hálózatával, személyiséget romboló destruktív értékrendjével szemben. Egy er?s családi közösség a maga összetartó erejével, és közösségi hálójával, védelmet nyújthat a pénzoligarchia tömegtájékoztatási eszközökkel végzett agymosásával szemben.

A hetedik cél a pénzoligarchia uralmát biztosító szabadk?m?ves (pontosabban illuminista) világállam, - a világköztársaság - létrehozása volt. Ez a világállam formálisan még nem jött létre, de egyes alkotóelemei már készen vannak. A nemzetközi rendszerben kialakult regionális egységek - összekapcsolódva az ENSZ égisze alatt - rövid id? alatt formálisan is világotátfogó konföderációvá fejleszthet?k. Ebben a világállamban a f?hatalom a pénzügyi rendszert birtokló nemzetközi pénzoligarchiái, amely ellen?rzése alatt tartja a világ energiaellátását és élelmiszertermelését is. Yehezkel Dror professzor "Ist die Erde noch regierbar?" (Kormányozható-e még a föld?) cím?, 1994-ben publikált tanulmányában, amelyet elfogadtak a Római Klub hivatalos jelentésének, megállapítja, hogy a világállam m?ködtetéséhez a nemzetközi pénzoligarchiának államonként 100-tól 1000-ig terjed?en van szüksége kiszolgáló személyzetre a politikai hatalom gyakorlásához. Ez világszinten 50 ezer kiválasztott személyt jelent. Mindössze ennyi embert kell a pénzoligarchiának kiképeznie a világ kormányzását végz? elit személyi bázisa számára. Ebben a létszámban már benne foglaltatnak az egyes államok vezet?in kívül a nemzetközi vállalatokat, a nemzetek feletti és nemzetközi politikai intézményeket irányító menedzserek is. Azok a vezet?i és kormányzói feladatokat ellátó személyek, akik a pénzoligarchia informális utasításait végrehajtva meghozzák a formális döntéseket, és gondoskodnak azok végrehajtásáról, az 50 ezres létszámon belül mintegy 5 ezer f?b?l álló kisebb és zártabb elit-csoportot képeznek. Ezeken belül is elkülöníthet? egy még sz?kebb, mintegy 1000 f?b?l álló szuperelit, amely az emberiséget érint? legfontosabb kérdésekr?l dönt. A Római Klub szakért?je szerint ehhez csak 400 politikus tartozna, akik közül mindössze 200-at kell a ma nyugaton elfogadott demokratikus játékszabályok szerint megválasztatni a lakossággal. A pénzoligarchia kiemelt fontosságú célja a választott képvisel?k számának a minimálisra csökkentése. Minél kevesebb a választott politikus, annál könnyebb ?ket az ellen?rzése alatt tartania. A demokratikus formák között tartott választások során ugyanis mindig fennáll annak a kockázata, hogy „m?hiba folytán” nem a pénzelit kiválasztottja kerül a törvényhozói és kormányzati testületekbe. Ezért a pénzoligarchia – a takarékosság átlátszó ürügyével - ügynökei útján mindenütt a választott képvisel?k számának a csökkentésére törekszik. Erre jó példa az a kampány, amelyet a pénzt?két mindenben kiszolgáló MSZP-nek a fináncoligarchiához tartozó miniszterelnök-jelöltje indított 2001 nyarán a választott képvisel?k számának a csökkentésére, és a kétkamarás törvényhozás bevezetésére Magyarországon. A lényeg itt is a választott személyek kiszorítása a közügyek intézéséb?l.

Áttekintve az illuminátus rend stratégiai céljait, megállapíthatjuk, hogy ezek a célok vagy megvalósultak, vagy nagyon közel kerültek a megvalósuláshoz. Az illuminátusok rendje ezen a név alatt már nem m?ködik, de utódszervezetei m?ködnek. Onnan lehet felismerni, hogy mely szervezetek, társaságok, zártkör? klubok és más rejtett struktúrák tekinthet?k az illuminátusok utódszervezeteinek, hogy ugyanezekért, vagy hasonló célokért küzdenek - nyíltan vagy titokban - vagy sem? Ha ugyanazt akarják, mint az illuminátusok, akkor - jelenlegi nevükre való tekintet nélkül - az illuminátusok utódainak tekinthet?k.

Illuminátusok és "ellen-illuminátusok"

A hatás-ellenhatás egyetemes törvénye sajátos formában a történelemben és a társadalomban is érvényesül. A pénzoligarchia illuminizmusa hasonló jelleg? rivális törekvéseket váltott ki, részben pedig védekez? jelleg? ellenállást az érintett országok uralkodó köreib?l, vezet? elitjeib?l. A háttérhatalom általánosan alkalmazott "oszd meg és uralkodj" stratégiájának megfelel?en igyekezett közvetlenül, vagy közvetve mindenütt jelen lenni, ellen?rzése és befolyása alatt tartani nemcsak a saját illuminátus hálózatát, de az "ellen-illuminátusok" szervezeteit is.

Weishaupt halála után követ?i továbbfejlesztették tanításait és módszereit arra vonatkozóan, hogy miként kell megszervezni, finanszírozni, irányítani és ellen?rizni a különböz? nemzetközi mozgalmakat és szervezeteket,

hogyan kell összehangolni a transznacionális struktúrák és csoportok együttm?ködését. A háttérhatalom stratégái szerint a legfontosabb azt elérni, hogy a végrehajtói hatáskör - lehet?leg minden nemzetközi szervezetben - a szervezet élén álló illuminátus kezében legyen. Így például, amikor a pénzhatalom szolgálatában álló egyik baloldali illuminátus szervezet, az Igazak Szövetsége megbízásából Marx és Engels megírták a Kommunista Kiáltványt, egyidej?leg az ugyanezen háttérer?k szolgálatában álló illuminátusoknak egy másik - jobboldali - csoportja a Frankfurti Egyetem egyik tanárát, Karl Rittert (1779-1859) kérte fel, hogy készítse el a Kommunista Kiáltványt cáfoló, azzal homlokegyenest ellenkez? nézeteket kifejt? munkáját. Az egymással verseng? mozgalmak, és az egymást tagadó stratégiák támogatásával érhet? el, hogy az alapvet? változásokhoz szükséges ellentétek elmélyüljenek, és az emberi társadalom szembenálló táborokra legyen feloszthető. A háttérhatalomnak ez a kezdetekt?l alkalmazott "oszd meg és uralkodj" stratégiája dönt? tényez?nek bizonyult az új világrend kialakításában. Ez a stratégia jelent meg a hatalmi egyensúly politikájaként a nemzetközi életben, és a jobb, valamint baloldali er?k harcaként a társadalmi-politikai küzdelmekben. Megfelel? manipulálással a tudatosan létrehozott két tábor sakkban tarthatja, s?t fegyveres harcban el is pusztíthatja egymást a fennálló politikai és vallási intézményeikkel együtt. Visszatérve az ellen-illuminátusság tudatos létrehozásához, a Karl Ritter által megkezdett munkát a szellemtörténetben Friedrich Wilhelm Nietzsche (1844-1900) folytatta filozófiai munkásságával. Ma Nietzsche rendkívül népszer? a pénzhatalom fellegváraiban és mind London, mind New York patinás könyvesboltjaiban egész polcok vannak tele Nietzsche munkáival. Közismert, hogy Nietzsche és tanításai a fasizmus és a nácizmus egyik szellemi forrását is képezték. Jelenlegi kultusza arra utal, hogy a pénzoligarchia ma is egyik szellemi tanítómesterének tekinti.

1834-ben az olasz carbonarik vezet?jét Giuseppe Mazzinit választották az illuminátusok a világszerte szervez?dött forradalmi mozgalom vezet?jévé. ? töltötte be ezt a tisztséget egészen 1872-ben bekövetkezett haláláig. Albert Pike amerikai tábornokot, aki kés?bb az Egyesült Államok Déli Területei Legf?bb Szabadk?m?ves Tanácsának az élére került, nagy csalódás érte, amikor Jefferson Davis, a szakadár Déli-konföderáció elnöke, feloszlatta a parancsnoksága alatt álló kisegít? csapatokat azzal az indokolással, hogy törvénytelen cselekedeteket követtek el. Albert Pike az illuminizmusban kárpótolta magát. Elfogadta a világállam és a világkormány elképzelést és végül is az Egyesített Szabadk?m?vesség Világtanácsának az élére került. 1859 és 1871 között ? dolgozta ki a jöv?ben kirobbantandó három világháború katonai stratégiáját, amelyre három forradalommal párhuzamosan kerülne sor, és amely világháborúk végül is lehet?vé tennék, hogy a 20-ik század végére az illuminátusok elérjék céljukat, a világ feletti hegemónia megszerzését, és a világ egy központból történ? irányításának a létrehozását. Albert Pike forradalmi stratégiájának álcázására új rítusú szabadk?m?vességet hozott létre, amelyet az "Új és megreformált Palladian rítusnak" nevezett el. Ennek a rítusnak a három világközpontja Rómában, Berlinben és Charlestonban volt. Megbízta Mazzinit, hogy hozzon létre 23 alközpontot világszerte. Ezek voltak a világforradalmi mozgalom titkos regionális központjai. Még miel?tt a drót nélküli rádió fel lett volna találva, az illuminátusok számára dolgozó tudósok és mérnökök már technikailag megoldották, hogy Albert Pike, és az el?bb megjelölt központok vezet?i gyorsan és titkosan kapcsolatot tarthassanak egymással. Ez tette lehet?vé, hogy egyszerre csak olyan eseményekre kerülhetett sor - párhuzamosan és központilag összehangoltan - a világ legkülönböz?bb részein, amelyek végül is forradalmakba vagy háborúkba torkolltak.

Albert Pike stratégiája viszonylag egyszer?nek mondható. Elképzelése szerint a nemzetközi forradalmi mozgalomnak el? kell készítenie három globális háborút, párhuzamosan három nagyszabású forradalommal. Az els? világháborút azért kell megszervezni, hogy az illuminátusok megdöntsék a Romanov dinasztia hatalmát Oroszországban és ebben az országban kipróbálják a hatalom monopolizálásának egy új rendszerét, az ateista kommunizmust.

folytatjuk...

Drábik János - www.drabikjanos.com

Ajánló